

แหวนหมั้น

บทที่ 40

“เอม”

ฝ่ายนั้นทักด้วยสีหน้าขริมๆ แม้จะมีรอยยิ้มยินดีปรากฏอยู่จางๆ แต่ร่างสูงที่เดินตามมาและเรื่องราวที่ได้ยินทำให้ชายหนุ่มผิมน้ำใจยิ้มจริง ๆ ออกมาไม่ได้

เธอปราดเข้าไปหาอย่างตื่นเต้นยินดี

“พีลิต มาได้ยังไงคะนี่”

“ก็นั่งเครื่องบินมานะซี” เขาพูดยิ้มๆ มองเธออย่างพิลึก
พิจารณา “เอมเป็นอย่างไบบ้าง”

“แย่ะคะ” สีหน้าเธอสลดลง

สองหนุ่มมองหน้ากัน ซลิตเพิ่งจะได้พบเห็นคู่หมั้นของเธอเป็นครั้งแรก ทำที่เขาสลดลงนับแต่ได้รู้ว่าชายผู้นี้เป็นใคร รู้สึกว่าตัวเองกลายเป็นส่วนเกินไปในทันที

“พีลิตหาคะ นี้คุณซลิต” เอมอมรแนะนำอย่างนิกซันได้ เธอออกจะอึดอัดใจเมื่อหันมาพูดกับชายหนุ่ม “คุณลิตคะ นี่ไงคะพีลิตหาคู่หมั้นของเอม”

“ยินดีครับ” สองชายต่างก็ก้มศีรษะให้แก่กัน

หญิงสาวรู้สึกกังวลใจในความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงที่เกี่ยวข้องพันเธอกับชายหนุ่มทั้งสอง สบตากับซลิตก็เห็นเขามองตออย่างหม่นหมอง ทั้งสีหน้าของคนที่เป็นคู่หมั้นก็คล้ายมีเส้นแบ่งกัน เครื่องขริมห่างเหิน ทั้งๆ ที่เขาคงจะดีใจที่ได้พบเธอ

ลิตหามองคนทั้งสองอย่างเคร่งขริม ได้ยินจากมารตามาก่อนแล้วว่านอกจากฐานะอันผันผวนแล้ว คู่หมั้นของเขามีชายอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เขาแน่ใจว่าเป็นชายคนนี้..... ชายร่างสูงล่ำสัน ใบหน้าคมสะอ้าน ที่มีประกายตาและท่าที่อาจหาญเหมือนไม่เคยเป็นรองใคร แต่สีหน้าท่าทีเมื่อมองหญิงสาวกลับอ่อนแอผูกพันโยเยอยู่อย่างไม่ปิดบัง

เขารู้สึกไม่สบายใจและไม่พอใจครามครัน

ซลิตมองเธอขริมๆ พูดเสียงอ่อน

“ผมกลับไปก่อนดีกว่า เอมทำทุกอย่างตามสบาย ไม่ต้องเป็นกังวล ผมจะไม่ทำให้คุณอึดอัดใจ... ผมรู้ว่าหมดหน้าที่ของผมแล้ว...”

“แต่ว่า...” เธอขยับจะพูดแล้วก็เงิบ

ซลิตรู้สึกใจหาย เหมือนกับว่าพอเธอมีคู่หมั้น หนทางของเขาก็ตีบตัน เรื่องของเขาคงจบลงตรงนี้ อย่างที่เขาสัญญาว่าจะอยู่เคียงข้างแทนคู่หมั้น แต่จะไม่ขวางทางของเธอ

เขามองเธอนานเหมือนจะบอกลาก่อนจะหันมาก้มศีรษะให้อีกฝ่าย

“ผมไปก่อนละครับ”

เอมอมรมองตามร่างสูงที่เดินดุ่มไปขึ้นรถขับออกไป เขาจะกลับมาอีกไหม เธอยังไม่มีโอกาสได้รำลึมหากว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้พบกัน

ประกายน้ำตาทำให้ดวงตาของเธอดูคล้ายเจ็บปวดร้าวรานเมื่อหันกลับมา

ลิตหามองขริมๆ ถามว่า “นั่นเพื่อนของเอมหรือ”

เธอตอบเหงาๆ ว่า “คะ เขาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเอม.....”

.....

“พีมาเพราะคุณแม่”

ลิตหอบอกเธอซ้ำเมื่อคนทั้งสองกำลังรับประทานอาหารด้วยกันในภัตตาคารแห่งหนึ่ง เขาบอกเธอแล้วครั้งหนึ่งที่บ้าน เธอไม่กล้าถามต่อและเขาก็เปลี่ยนเรื่องคุยเพราะไม่อยากทำลายช่วงเวลาดีๆ ซึ่งควรจะดีเมื่อเพิ่งพบกันหลังจากที่ห่างกันไปนาน

ท่าทีของลิตหาทำให้หญิงสาวใจเสีย เรื่องที่เขาได้ยิน ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตามคงทำให้เขาคิดมากไม่น้อย ท่าทีจึงคล้ายไม่ใช่พี่ชายแสนดีที่ใกล้ชิดสนิทสนมคนเดิม

“ท่านเล่าอะไรมากมายหลายอย่าง ที่จริงท่านไม่ให้พีมา แต่ว่าพีไม่มาไม่ได้”

“พีลิตกำลังจะตำหนิที่เอมไม่เคยเล่าอะไรให้พีลิตรู้เลยใช่ไหมคะ”

“พีน้อยใจ แต่จะไม่ตำหนิเอม พีรู้ว่าเอมไม่ได้มีเจตนาไม่ดี เพียงแต่อาจจะไม่กล้า หรือไม่ก็เอมไม่อยากจะพูด”

“พีสิทรู้ใจเอมเสมอ ถึงแม้ว่าเราจะห่างกันไปตั้งเกือบสองปี”

“สองปี...” เขาพึมพำ “นานเหลือเกินนะ สิ่งต่างๆ เปลี่ยนไปมากเหลือเกิน”

“คะ...เปลี่ยนมาก” เธอยอมรับ

ชายหนุ่มมองเธอ ร่างบางที่สมส่วนหนึ่งอยู่ตรงกันข้าม ทำทางสงบสำรวมกว่าเคย ความจริงเธอและเขาไม่เคยมีกิริยาอาการของคนรักมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ความที่รู้จักสนิทสนมกันมาแต่เด็ก เขาจึงไม่เคยแสดงต่อเธออย่างหนุ่มสาว ไม่เคยออกอ้อนหรือสัมผัสฉับฉั้นที่หนุ่มสาวให้เธอ รู้สึกวาบวามผิดแปลก เธอเป็นคล้ายน้องสาวคนหนึ่งมาตลอด ในครั้งนี้ เขาได้แต่รู้สึกเสียใจ

สายตาของเขาทำให้หญิงสาวรู้สึกอึดอัด สีหน้าสลดหลบตา เตรียมรับการกล่าวโทษ

พอรู้ตัวชายหนุ่มก็พูดขริมๆ “พีเสียใจด้วยเรื่องคุณอา”

หยาดน้ำตาเอ่อขึ้นในหน่วยตาคู่งาม

“คะ...แต่ถึงอย่างไรคุณแม่ก็ไปสบายแล้ว”

“แล้วเอมจะทำอย่างไรต่อไป”

“เอมกำลังจะย้ายบ้านคะ”

“มีปัญหาเรื่องเงินหรือเปล่า”

“ไม่มีคะ...”

“แน่ะ...”

“แน่คะ...”

เขามองหน้าเธอ ถามขริมๆ “แล้วปัญหาอื่นล่ะ”

เธอรู้ว่าเขาหมายความว่าอะไร แต่ก็ยังถามขริมๆ ว่า “ปัญหาอื่นอะไรคะ”

“ไม่รู้ซี... ก็พีเพิ่งจะมาถึงนี่”

เธอเขี่ยอาหารในจานก่อนจะผินตักกินกินอย่างยากลำบาก อีกฝ่ายรู้สึกใจหาย เธอไม่ใช่ ‘น้องเอม’ คนเดิมของเขา

“ไม่ได้พบกันตั้งนาน พีคิดว่าเราน่าจะมีเรื่องพูดกันมากมายแต่กลับคล้ายไม่มีอะไรจะพูดกันเลย...” เขาถอนใจหนักหน่วง “แต่ก็ไม่เป็นไรหรอก พีพอจะเข้าใจอะไรๆ อยู่บ้างแล้ว”

สิทธิมารับเธอในวันรุ่งขึ้น พาเธอตระเวนไปกราบไหว้ทักทายบรรดาญาติผู้ใหญ่ทั้งหลาย คนเหล่านั้นทำให้เธอรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจ พวกเขาพากันจับตามองดูเธอนานๆ อย่างพินิจพิจารณา แม้จะวางสีหน้าเห็นอกเห็นใจอยู่ก็ตามที

“หนูเอมซัดเซียวลงนะ สีหน้าก็ดูเศร้าจัง คงจะยังคิดถึงคุณแม่อยู่ละซี”

“คะ...”

“ทำใจให้ได้เถอะ เราทุกคนล้วนแต่ต้องตาย..... จะเร็วหรือช้าเท่านั้น”

“.....”

“แล้วนี่จะแต่งงานกันเมื่อไหร่”

สิทธิหันมามองเธอเหมือนกับจะให้เธอเป็นผู้ตัดสินใจ ตอบว่า “แล้วแต่เอมครับ” เธอได้แต่ก้มหน้าไม่ตอบคำ

“เอมก็คงจะไม่มีอะไรขัดข้องละซีนะ จะเรียนจบแล้วนี่”

เขานิ่งรอคำตอบ เห็นแต่ประกายน้ำตาแวบขึ้นในดวงตาคู่สวย ไม่มีคำตอบอีกตามเคย.....

สิทธิได้แต่แอบถอนใจ แล้วก็พกความกลัดกลุ้มไปไล่เบียดอกกับคมกริช เพื่อนรัก

“นายดูแลเอมยังไง ทำไมถึงปล่อยให้เป็นอย่างนี้ไปได้”

คมกริชได้แต่เงยหน้า สีหน้าเคร่งขรึมปานกัน

“นายจะให้เราทำยังไง เราจะคอยตามเฝ้าเขาตลอดเวลาได้ที่ไหนเขาโตแล้ว มีความรู้สึกนึกคิด มีหัวใจจิตใจของเขาเอง”

“เขาไม่เคยพูดอะไรกับนายเลยหรือ.....”

“กับนายเขายังไม่พูด แล้วจะมาพูดกับเราได้ยังไง”

“นั่นซิ” สิทธิรับขริมๆ ไม่เคยรู้ปัญหาของเอมอมรมมาก่อนไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม เรื่องฐานะของครอบครัว แม้กระทั่งเรื่องหัวใจ

“แต่ถึงยังไง เขาก็ไม่ใช่คนเหลวไหล เขาเป็นเด็กดีเสมอ”
“ก็แล้วผู้ชายคนนั้นล่ะ...”
“เราก็ไม่รู้อะไรเหมือนกัน แต่ก็รู้สึกว่าเขารักเอมมาตั้งนานแล้ว”
“เฮ้อ...” อีกฝ่ายถอนใจกลัดกลุ้ม
“มันเป็นเรื่องของกรรม” คมกริชบอก “ของพรหมลิขิต”
“ไม่รู้ว่าพรหมลิขิตเอมกับฉันไว้ยังไง” ชายหนุ่มพึมพำด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง

ชลิดกำลังเก็บข้าวของเมื่อสมรักเปิดประตูเข้ามา เขามองเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม หม่นหมอง ก่อนจะหันไปเก็บของต่อ
“คุณลิต” ความห่างเหินในระยะหลังๆ นี้ทำให้สมรักวิตกกังวล “จะไปไหนหรือคะ”
“ไปจากที่นี่”
“คุณลิต... อย่าไปเลยนะคะ”
อีกฝ่ายคล้ายไม่ได้ยิน สมรักเข้ามาทอดแขนไว้ “คุณลิต...อยู่ที่นี้เถอะนะคะ อย่าไปไหนเลย”
“ผมอยากจะเริ่มต้นใหม่” เขาพูดขรึมๆ
“เริ่มต้นใหม่...กับใครกันล่ะคะ” น้ำเสียงของเธอเข้มขึ้น “คงจะไม่ใช่เอมมอรหรือคะ”
เสียงเขาขมขึ้น “ถ้าใช่ก็ดีซี”
“ก็จะใช่ได้ยังไง” คู่หมั้นของเขากลับมาแล้ว เขาไม่สนใจคุณลิตอีกแล้วล่ะคะ”

ร่างสูงยื่นนั่งเฝ้ายามบนสีหน้าสลดหม่นหมอง เขาก็คิดอย่างนั้น สิทธาอยู่กับเธอ เขาคงไม่มีความหมายอีกต่อไปแล้ว
หญิงสาวชบหน้าลงกับท่อนแขนล่ำสัน “คุณลิตยังมีรักอยู่จะคะ รักรักคุณ”
“ขอบคุณที่คุณรักผม แต่ว่าผมอยู่กับคุณรักไม่ได้”
“คุณลิต” สมรักมองเขาอย่างผิดหวัง ได้ยินเขาพูดต่อไปว่า
“ผมเพิ่งจะได้คิดว่า ถ้าผมจะอยู่กับใคร ขอให้เป็นคนที่คุณรัก ผมไม่ได้อยู่กับเอม... แต่ผมรู้แล้วว่ายังไงคือความรัก...”
สมรักได้แต่จ้องมองเขาอย่างเสียใจและผิดหวัง เขาหันมาหาเธอ สีหน้าอ่อนขรึม เศร้าหมอง
“คุณรักครับ... ผมเสียใจ....”
สมรักพูดเสียงสะท้อนโกรธเกรี้ยว “เสียใจ...คุณพูดได้แต่คำว่าเสียใจหรือคะ”

ชลิดนิ่ง ท่าทางมั่นคงบอกอีกฝ่ายว่าเธอไม่อาจเปลี่ยนใจเขาได้
“คุณลิต...คุณใจร้าย รักเกลียดคุณ” เธอกรีดเสียงก่อนจะร้องไห้
ชายหนุ่มลงนั่งเชื่องซึมสีหน้าหม่นหมอง ปลอบยให้เธอร้องไห้ เธอขว้างปาสิ่งของใส่โดยรังใหญ่ไม่ได้หลบหลีก นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เธอทำร้ายร่างกายเขาเมื่อโกรธ ข้าวของที่เธอเคยกวาดลงแตกหักเกลื่อนพื้นยังทิ้งร่องรอยอยู่แม้เขาจะเก็บกวาดไปบ้างแล้ว หลายสิ่งที่ปรากฏในระยะหลังๆ สะท้อนถึงตัวตนของเธอซึ่งเขาไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป

แล้วสมรักก็เช็ดน้ำตา เช็ดหน้าขึ้นอย่างทรนง ท่าทีเศร้าซึมของเขาทำให้เธอแค้นหัวเราะเย้ยหยัน

“คุณเองก็รู้จักพ่ายแพ้กับเขาเหมือนกันหรือ คุณชลิต โธ่เอ๊ยช่างน่าขำเหลือเกิน...” เมื่อชายหนุ่มได้แต่นั่งนิ่งสีหน้าเจ็บปวดคล้ายยอมรับ เธอก็สรรหาถ้อยคำมาด่าทอเหน็บแนม

“คุณช่างต่ำต้อยน่าสมเพชเวทนาเสียจริงๆ” เธอพูดคำนั้นก่อนจะเดินเช็ดหน้าออกไป ทิ้งให้เขา รู้สึกเจ็บปวด กัดฟันหนักหน่วง.....

“พี่อยากให้อेमกลับไปกับพี่.....”
สิทธาพูดขรึมๆ ดวงตาสีเข้มบอกความตั้งใจจริง เอมมอรถอนใจ นัยน์ตาดกมองอยู่ที่พื้น
“แต่ว่าเอมกึ่งน้องอะไม่ได้นะคะ”
“น้องอะอยู่กับคุณตาคุณยายได้ อาก็เป็นผู้ใหญ่ดูแลน้องได้ เอมยังมีใครที่จะต้องเป็นห่วงอีก”
เธอย้อนถามว่า “แล้วคุณลุงคุณป้าจะว่ายังไงกันล่ะคะ”
“ไม่มีใครกล้าว่าอะไร นี่เป็นเรื่องของเราสองคน ทุกอย่างขึ้นอยู่กับเรา”

เธอถอนใจ “แต่เอมกำลังจะสอบอยู่แล้ว สู้สุดสำหรับเรียนมาตั้งเกือบสี่ปี แล้วจะทิ้งปริญญาเฉยๆ ได้ยังไง”

“ปริญญาไม่ใช่จะมีความสำคัญนักหนาหรอกนะ ถ้าเราอยู่ด้วยกันยังไงๆ พี่ก็ดูแลเอมได้”

เธอหลบตา ถ้ามองตัวเองว่าเธอมีคุณค่าคู่ควรกับเขาหรือเปล่า และหัวใจหัวใจของเธอเล่า เธอพร้อมที่จะล้มทุกอย่างเพื่อใช้ชีวิตร่วมกัน เป็นน้องน้อยที่สงบเสงี่ยมของเขาไปจนตายจริงๆ หรือ

สิทธิถอนใจ “เอาเถอะ เมื่อเอมยังไม่ตัดสินใจพี่ก็จะรอ..... พี่ไปคราวนี้ถึงจะได้ปริญญาโทแล้วก็จะยังไม่กลับมา แต่จะทำปริญญาเอกต่อไปเลย พี่จะเตรียมตัวเครื่องบินไว้ให้ ถ้าเอมสอบเสร็จแล้วพร้อมเมื่อไหร่ก็บินตามไปหาพี่ แล้วถ้าเอมไม่ขัดข้อง เราก็จะแต่งงานกันทันที”

ที่เขาเห็นก็เป็นเพียงสีหน้าหม่นหมองที่ปราศจากความตื่นเต็นยินดี เขาได้แต่รู้สึกเสียใจ

“แต่ว่าคุณลูกกับคุณป้า....”

“พี่บอกแล้วว่าไม่ต้องสนใจอนาคตเป็นของเรา ไม่ใช่ของเขา”

“แต่เขาเป็นพ่อแม่ของพี่สิทนะคะ”

“เอม... พี่รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร” เขาเตือนเธอด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แต่ว่าน้ำเสียงที่พูดต่อกลับเจือขึ้นขม

“พี่ตัดสินใจในเรื่องของเราได้ แต่ว่าพี่ตัดสินใจในเรื่องของเอมไม่ได้ พี่รู้เรื่องของเรา แต่ไม่รู้เรื่องของเอม”

เธอหลบตา น้ำตาเริ่มซึม

“เอมเสียใจ เอมขอโทษด้วยค่ะ”

ประกายตาของเขาหม่นหมอง “พี่ไม่บังคับใจเอมหรอกนะ”

เอมอมยิ้มเศร้าๆ ลูกหายไปชั่วครู่ก็กลับมายืนตรงหน้า

“พี่สิทคะ...เอมมีอะไรจะให้...”

“อะไร”

เธอจับมือเขา วางสิ่งหนึ่งลง แหวน...!

เขามองมันอย่างเคร่งขรึม

“เอมเสียใจค่ะพี่สิท” น้ำเสียงเธอสั้น น้ำตาคลอตา

“เอมขอบอกตามความจริงว่า ที่เอมคืนแหวน ไม่ใช่เพราะสาเหตุจาก ‘ใคร’ คนไหน แต่เอมคืน เพราะว่าเอมไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นภรรยาของพี่ และเป็นศรีสะเกษของตระกูลของพี่ ถึงพี่สิทจะพูดว่าคนอื่น ๆ ไม่สำคัญแต่เอมก็คงอดคิดไม่ได้ว่าเอมทำให้พ่อแม่ญาติพี่น้องของพี่สิทผิดหวัง เอมใคร่ครวญอยู่นานแล้วก่อนจะตัดสินใจ ขอให้พี่สิทเข้าใจเอมด้วย...”

เขาได้แต่นิ่ง นัยน์ตาดาคมองอยู่ที่แหวนในมือ

แหวนวงน้อยส่งประกายแพรวพรายอย่างทรง

.....

ในวันที่จะเดินทางกลับ คมกริชเป็นผู้ขับรถให้ ต่างก็เงียบขรึมจมอยู่ในความรู้สึกที่หนักหน่วง ไม่คล้ายเพื่อนรักที่กำลังจะแยกจากกันในที่สุด สิทธาก็ถามขึ้นมา

“บอกหน่อยได้ไหม ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นคนอย่างไร”

“หลังๆ นี้เราก็เห็นว่าเขาเป็นคนที่ใช้ได้คนหนึ่ง แต่เราไม่ค่อยสนิทกับเขานักหรอก”

แล้วเขาก็เล่าออกมาเท่าที่รู้

สิทธานิ่งฟัง “นายพาเราไปหาเขาหน่อยซิ”

คมกริชมองหน้าเพื่อน แต่ก็ไม่ได้คัดค้านว่าอะไร เลี้ยวรถไปทางที่ทำงานของชลิติ

ชายหนุ่มมองสองชายที่เลขานุการสาวพาเดินเข้ามาในห้องทำงานอย่างแปลกใจ สีหน้าเคร่งขรึมเมื่อลุกขึ้นยืนต้อนรับ

“คุณสิทธา... คุณคมกริช... สวัสดีครับ”

“สวัสดีครับ คุณชลิติ”

สิทธานิ่งลงตรงหน้า มองอีกฝ่ายอย่างพิจารณาขณะที่คมกริชแยกไปนั่งลงตรงชุดรับแขกเพื่อ เปิดโอกาสให้สองชายได้พูดคุยกัน

“ผมแวะมาประเดี๋ยวเดียว ผมกำลังจะไป และคงอีกหลายปีกว่าจะกลับมาอีก”

“ขอให้เดินทางโดยปลอดภัยนะคะ”

“ขอบคุณครับ... อืม... ผมขอร้องไห้ตามไปในทันทีที่พร้อมหลังจากสอบเสร็จ” เขาพูดออกมา เห็นเจ้าของห้องนั่งเงิบสีหน้าเศร้าหมอง เขาถอนใจหนักๆ พูดต่อ “แต่ว่าเธอคงจะไม่ไป...”

สีหน้าคนฟังเปลี่ยนไป คล้ายความยินดีส่องประกายขึ้น

สิทธาอดรู้สึกเจ็บปวดไม่ได้ “จะอย่างไรก็เถอะ” เขาพูดต่อทำน้ำเสียงแข็งขันเอาการเอางาน “เอมเป็นเหมือนกับน้องสาวของผม ผมเป็นห่วง แล้วก็รักเขามาก ผมอยากให้เขามีความสุข”

อีกฝ่ายหนึ่งจ้องมอง งุนงงและไม่แน่ใจ สิทธาซ่อนความขมขื่นไว้ในท่าที “เอมไม่มีใครอีกแล้ว ผมไม่รู้ว่าจะออกปากฝากเอมกับใคร... ก็มีแต่คุณเท่านั้น..... ผมอยากขอให้คุณช่วยดูแลเธอด้วย”

“คุณสิทธา” เสียงของเขาแหบพร่า “ผมรับปากคุณ ผมจะดูแลเธออย่างดี”

มือทั้งสองจับกระชับกันอย่างมั่นคงด้วยมิตรภาพและความตั้งใจที่มุ่งมั่น

รถยนต์สีฟ้าคันใหญ่จอดอยู่ข้างหน้า ร่างสูงใหญ่ของใครคนหนึ่งยืนส่งยิ้มมองมาอย่างรอคอย กลุ่มเพื่อนของหญิงสาวสะกิดกันดู ก่อนจะถามหญิงสาวว่า

“มาอีกแล้วผู้ชายคนนั้น... ใครกันนะเอม”

“พระเอกหรือว่าผู้ร้าย” เพื่อนอีกคนหนึ่งตักคอยิ้มๆ

เธอยิ้มเขินๆ “ไม่รู้ซี.....”

เธอแยกจากเพื่อนๆ เดินเข้ามาหาคนร่างสูงที่ยิ้มกว้างเห็นฟันขาวสวย “สวัสดีอะ” น้ำเสียงของชายหนุ่มแจ่มใส “ไม่ได้พบกันนานหลายวัน คิดถึงจังเลย” ประกายตาของเขาระริกแพรวพรายขึ้นอีกครั้ง เธอรำลึกถึงคืนวันในหนหลังแล้วก็เผลอยิ้ม

“คะ... คุณหายไป นึกว่าจะไม่ได้พบกันอีกแล้วซีคะ”

“จะเป็นไปได้ยังไง รู้ไหมว่าผมคิดถึงคุณทุกวินาที” คำพูดเกินจริงของเขาทำให้เธอต้องหัวเราะ “แต่ว่าที่หายไปเพราะว่าไม่อยากแทรกแซงการตัดสินใจของคุณ แล้วก็เปิดโอกาสให้คุณได้อยู่กับ... พี่ชาย... ด้วย”

“เขาเพิ่งจะกลับไปคะ” เธอพูดขริม ๆ

“ผมรู้แล้ว...”

สีหน้าเธอสลดบอกความเสียใจ “ฉันทำให้ทุกคนผิดหวัง”

“แต่ผมไม่ผิดหวังเลย ผมดีใจที่สุด” ประกายตาของเขาแวบวับ “จริงหรือคะ”

“ขึ้นรถก่อนซี” เขาเปิดประตูรถให้ และเธอก็ทำตามอย่างว่าง่ายพอรถเคลื่อนออกไปจากที่ มือใหญ่ก็เกาะกุมมือบางไว้ในทันทีที่ห้อยยังจับมาจุมพิตแรงๆ “คิดถึงผมบ้างไหม..... ตอบหวานๆ ให้ชื่นใจสักครั้ง”

“ไม่คะ” ตอบพลางดึงมือหนี แต่ว่าอีกฝ่ายออกแรงยึดไว้

“ไม่ตอบหรือว่าไม่คิดถึง”

เธอหัวเราะเสียงใส

เขายังคงจับมือเธอแนบไว้กับอก และหญิงสาวก็พ่อนปรนด้วยสีหน้าเจือยิ้ม “ไม่นึกเลยว่าเราจะมีวันนี้ วันที่ผมมีความสุขที่สุดตลอดไปรงหัวใจที่สุด”

เธอเองก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

รถแล่นเร็วเรื่อยไป เธอมองถนนหนทางข้างหน้า

“เราจะไปไหนกันคะ”

ชายหนุ่มหันมายิ้มล้อเลียน “ไปดูนกนางนวลที่บางปูกัน”

“ไหนคุณว่าไม่ชอบนกนางนวลใจคะ”

“ก็คุณชอบนี่ ส่วนที่ผมชอบก็คงจะเป็นเรื่องนั้นมั้ง เรื่องความเชื่อของครอบครัวเพื่อนคุณ..... หลังจากนั้นอีกปีสองปีถ้าคุณพบเพื่อนคนนี้ก็บอกเขาไปได้เลยว่ามันเป็นความจริง”

ประกายตาของเธอพรายขึ้นไม่แพ้ดวงตาของเขา

เสียงหัวเราะกังวานทุ้มของเขาและเสียงใสๆ ของเธอดังรับกันไปตลอดทาง.....

จบบริบูรณ์